

ΣΦΗΚΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ, Επιμέλεια

Γιώσος Αποστολίδης - Ένας θρύλος

Τον Μάη του 1990 συμπληρώνει 26 χρόνια, από τη μέρα που ο μεγάλος αυτός ορειβάτης και φυσιολάτρης ο Γιώσος Αποστολίδης άφησε την τελευταία του πνοή κάτω από την κορυφή του Ολύμπου τον "Μύτικα".

Όπως θα θυμούνται οι παλιότεροι τον Μάϊο του 1964, σκοτώθηκε σε ατύχημα από κατακρήνιση ολόκληρης της τετραμελούς σχοινοσυντροφιάς του, στη βάση της κορυφής "Μύτικας του Ολύμπου" και σκοτώθηκε μόνο αυτός, ενώ τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας τραυματίστηκαν ελαφρά, παρ' όλο που κατακυλίσαν όλοι μαζί για 500 μέτρα περίπου στην πλαγιά κάτω από το "λούκι" του Μύτικα.

Ο ίδιος πάντα έλεγε πως τον θάνατό του τον ήθελε στον Όλυμπο κι οι Ολύμπιοι Θεοί φαίνεται πως δεχθήκανε την επιθυμία του και τον κράτησαν την μέρα εκείνη για πάντα κοντά τους.

Τα κόκκαλά του, ευλαβικά τοποθετημένα απ' τους παλιούς φίλους και συντρόφους του, φυλάσσονται κοντά στο καταφύγιο που φέρει τ' όνομά του και θυμίζουν στους περαστικούς ορειβάτες την ιστορία του, το θάρος του και την αγάπη του για τον Όλυμπο, στην αγκαλιά του οποίου άφησε την τελευταία του πνοή.

Γεννήθηκε στον Πόντο το 1906. Τ' όνομά του ήταν Ιωσήφ, αλλά του άρεσε να τον φωνάζουνε στη διάλεκτο του τόπου της καταγωγής του "Γιώσο". Στην Ελλάδα ήλθε το 1924.

Το 1957 με λίγους φίλους ίδρυσε τον Σύλλογο Ελλήνων Ορειβατών (Σ.Ε.Ο.) Θεσσαλονίκης. Πρωτοστάτησε και έφτιαξαν στον Χορτιάτη δίπλα στο καταφύγιο του Σ.Ε.Ο. που σήμερα υπάρχει, την γνωστή στους παλιούς "Καλύβα".

Το 1959 εντόπισε την ανάγκη της δημιουργίας μιας πέτρινης καλύβας στο οροπέδιο των Μουσών του Ολύμπου (υψόμ. 2.760 μέτρα). Χωρίς ξένη υποστήριξη και με εφόδια την πίστη και τον ενθουσιασμό, συγκέντρωσε κάποια χρήματα από δωρεές μελών και φίλων του συλλόγου και το καλοκαίρι του 1959 έκτισε μια πέτρινη καλύβα 20 τετραγωνικών μέτρων, κάτω από την κορυφή του Προφήτη Ηλία. Την ονόμασε "ορειβατική καλύβα".

Η καλύβα αυτή όμως δεν επρόκειτο να ζήσει και κατεδαφίστηκε το φθινόπωρο του ίδιου έτους, γιατί χαρακτηρίστηκε από το Δασαρχείο σαν παράνομη.

Αυτό όμως πείσμωνσε τον Γιώσο Αποστολίδη, που με όλες τις πνευματικές και σωματικές του δυνάμεις ακμαίες, με θεική αντοχή, με ακράτητο ενθουσιασμό και με τη συνεργασία και συμπαράσταση όλων των μελών του Σ.Ε.Ο., δημιούργησε έναν άλλο, το καταφύγιο του Σ.Ε.Ο. Τον Αύγουστο του 1962 έγιναν τα εγκαίνια λειτουργίας του πρώτου ορόφου με συμμετοχή 200 ορειβατών από όλη τη χώρα.

Το φθινόπωρο του 1963 με ατομική του δαπάνη κατασκεύασε στη θέση "Στραγγος" του Ολύμπου (κοντά στη σπηλιά του γνωστού ζωγράφου Ιθακήσιου) μεγάλη δεξαμενή νερού και έτσι εξασφάλισε νερό σε όλες τις εποχές του χρόνου, κυρίως το καλοκαίρι, στους ορειβάτες και τους αγωνιστές και βοσκούς.

Υπήρξε άνθρωπος ενέργειας με πρώτο του χάρισμα τη θέληση, μια θέληση ανεξάντλητη. Είχε δύναμη ψυχής, γενναιότητα και τόλμη και είχε θέσει όλο του το είναι στην υπηρεσία του μεγάλου του πάθους, του πάθους της αγάπης του για το βουνό.

Τον Όλυμπο τον περπάτησε από κάθε πλαγιά, τον έζησε σε όλες του τις εποχές, τον διασκέδασε με όλες τις ιδιοτροπίες του.

Ο Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης, τιμώντας τον, έδωσε το όνομά του στο καταφύγιο του Ολύμπου, ενώ ότι απέμεινε από την επίγεια ζωή του φυλάσσεται στο μικρό τάφο δίπλα στο μονοπάτι προς τις κορυφές με την πιο κάτω φράση, όπως την είχε διατυπώσει ο ίδιος.

"Φίλοι μου λυπούμαι που δεν μπορώ να σας οδηγήσω στις κορυφές".

(Τα στοιχεία πάρθηκαν από το βιβλίο του Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης "20 χρόνια 1957-1977).

"Φυσιολάτρης", Τεύχος 432, Απρίλ.-Ιούν. 1990, σελ. 49-50